

Rusko löysi kannakselta kotiin ihan itse. Se viimeinen tykinlaukaus oli sille liikaa ja se päätti lähteä, tämä oli nyt tässä! Sotamies yritti pitää hevosen aisoissa, älä nyt hermostu! Malta hetki! Äläkä hypi, äläkä pompi, älä huido etukaviolla, mutta Rusko oli päätöksensä tehnyt. Onneksi oli kesä ja niityiltä löytyi ruohoa, olisiko Rusko muuten selvinnyt kotiin? Eräänä aamuna se seisoj kotiportin takana ja odotti. Manu tuli riiheltä ja huomasi matkalla hevosen. Ruunikko suomenhevonenhan oli viety sotaan, ei se voinut Rusko olla! Hevonen jonotti soratiellä muutaman metrin päässä veräjältä, ihan niin kuin sitä oli opetettu. Portti mahtui aukeamaan ja Rusko jolkotteli tyytyväisenä hämmentyneen pojan ohi pihaan, pysähtyi, laski päänsä ja nautti pihamaan vehreydestä. Manu veti portin takaisin kiinni ja meni hevosen luo, kyllä se Rusko oli, laiha ja takkuinen, mutta sama hevonen. Manu oli itkenyt ystävänsä perään, niin kuin vain tulevan talon isännän sopii, yksin tallissa nojaten tyhjän pilttuun seinään. Hevonen oli viety rintamalle rajan taa ainakin 500 kilometrin päähän kodista, miten se nyt seisoj siinä Etelä-Pohjanmaalaisen talon pihassa jälleen? Rusko vilkaisi poikaa, hörähti ja jatkoi lounastaukooan. Manu oli kasvanut, olisi parempi lopettaa kasvaminen, tai saattaisi poikakin joutua sotaan. Manu rapsutti rakkaan suomenhevosensa karvaa sään takaa ja Rusko nosti päänsä ja hamusi pojan olkavartta. Olipa mukava olla kotona.